



БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ

И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕННИЯ ФРОНТ — В. ГЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год. XX, бр. 85 (1996)

В. Гърново, сряда, 15 юли 1964 г.

Цена 2 стотинки

НЯМА ВРЕМЕ ЗА ГУБЕНЕ!

ДА СЕ ЗАСИЛИ ТЕМПЪТ!

Не напразна беше подготовката на кооперативните стопанства в окръга за настоящия поливен сезон. От няколко дни жителните струи тръгнаха по напоителните вади и бразди в посевите с царевица и захарно цвекло. Съоръженията за свободно водовземане и поливния инвентар влязоха в действие и бързо показаха своите предимства за повишаване производителността на труда. В кооперативното стопанство в Бяла черква само за няколко дни поляха 4100 декара царевица и захарно цвекло, като приложиха само новите начини на поливане. Така те достигнаха средно по 30 декара на смяна.

Още по-високи резултати в производителността на поливния труд постигнаха в Михалци. Регулирайки умело водните струи, поливачите от Стамболово достигнаха по 77 декара дневна производителност. По 40—50 декара на ден полива всеки кооператор и в Поликраище. Ето защо в тези и още някои стопанства темпът на поливането е висок и всеки

ден стотици декари пролетни култури получават животелна влага.

Но зад хубавите успехи на някои стопанства не може да се скрие общата картина на незадоволителна работа. Голям е броят на кооперативите, където ръководителите улесни в други работи, забавяйки поливането, не създават добра организация за висока производителност. Затова цифрите за поливателните площи с царевица и захарно цвекло не ни радват — общо 22 000 декара при осем пъти по-голям план. Наистина това е началото, но то винаги е показателно за умисленото на ръководителите бързо да преустройват силите и добре да организират работата. Твърде незадоволителен е още темпът на поливането в П. Тръмбеш, Дъсково, Камен и другаде. А сега е най-критичният момент от развитието на царевицата и захарното цвекло и да се изкаква означава да се загубят хиляди килограми продукция от тези култури. Да се засили темпът на напояването — това е най-важната задача сега!



НОВА СЪТЪПКА ЗА ПОВИШАВАНЕ БЛАГОСЪСТОЯНИЕТО НА СЪВЕТСКИТЕ НАРОДИ

Комунистическата партия на Съветския съюз последователно и настойчиво осъществява Програмата на КПСС за укрепване икономическата мощ на страната и за повишаване благосъстояния на народа. Ярък израз на това са и новите предложения, които сега обсъжда четвъртата сесия на Шестия върховен съвет на СССР.

На съвместно заседание на двете камари на Върховния съвет на СССР първият секретар на ЦК на КПСС и председател на Министерския съвет на СССР Никита Сергеевич Хрущов направи обширен доклад за мерките за извършване на Програмата на КПСС в областта на повишаване благосъстояния на народа. Като се спира на досегашните резултати в развитието на икономиката на съветската страна, на успехите в промишлеността, селското стопанство и останалите отрасли на народното стопанство Н. С. Хрущов подчерта, че на сегашния етап може да се направи нова сътържка за повишаване благосъстояния на народа. След като посочва убедително и аргументирано, какви съображения и какви обстоятелства не са позволили поради да се пристъпи към това, Н. С. Хрущов внася на разглеждане от депутатите две предложения: за пенсията и помощите на колективните и за повишаване заплатите на работниците от просветата, здравеопазването, жилищно-комуналното стопанство, търговията, общественото хранене и други отрасли на народното стопанство, които непосредствено обслужват населението.

През последните 6 години средният годишен темп на увеличаване на промишленото производство в СССР е 9.7 на сто, а в САЩ — 3.6 на сто. Темповете на нарастване на промиш-

Първенци

Жътвата на пшеницата в окръга вече преваля. В ТКЗС „Октомврийска победа“ в с. Поликраище и ДЗС — Свищов тя вече приключи. До-завчера в Карансенския кооператив бяха ожънати 86 процента от площите с пшеница, а в ДЗС „Съзнател“ — 70.

На първо място в съревнованието е отново колективът на комбайн С-6 с комбайнер Георги Димитров Чешалов от ТКЗС в с. Морава, ожънал 2960 декара и овършал 525 тона зърно. Преходното червено знаме за втори път остава при него и за втори път получава награда от 25 лева.

Второто място в окръга зае колективът на комбайн СК-3 с комбайнер Аврам Димов Иванов от ТКЗС Долна Оряховица, ожънал 2837 декара и овършал 513 тона зърно. Колективът получава 20 лева награда.

Начело в разделната жътва е колективът на виндхорсер с механизатор Живко Иванов Живков от ТКЗС в с. Джулюница, който е ожънал 2936 декара. Колективът получава награда 20 лева.

Между първите в окръга са и следните механизатори:

Ангел Байчев от ТКЗС в с. Поликраище, със СК-3 ожънал 2635 декара и овършал 492 тона зърно.

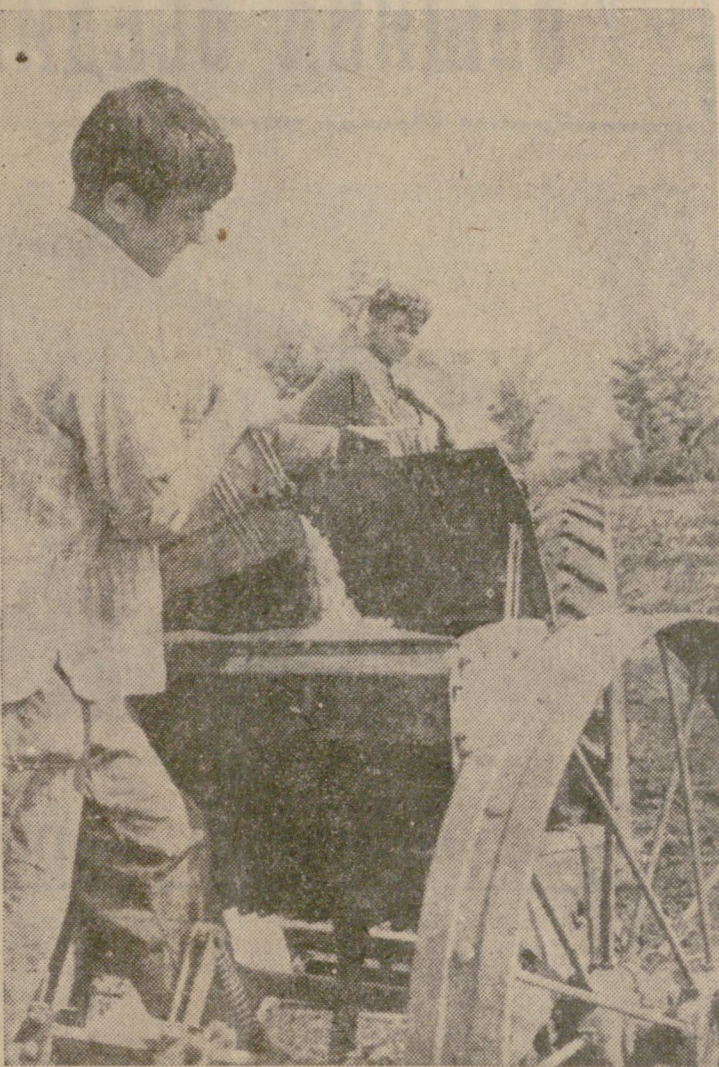
Тодор Маринов от ТКЗС в с. Полски Сеновец, със СК-3 ожънал 2056 декара и овършал 508 тона зърно.

Стефан Димов от ТКЗС Карансен, със СК-3 ожънал 2097 декара и овършал 472 тона зърно.

Александър Панайотов от ТКЗС в с. Полски Тръмбеш, със СК-3 ожънал 1757 декара и овършал 352 тона зърно.

Йордан Ванев от ТКЗС в с. Михалци, със СК-4 ожънал 1627 декара и овършал 388 тона зърно.

С настъпването на засушаването поливачите от ТКЗС „Октомврийска победа“ в с. Поликраище са на своя пост. Един от тях е машинист Печикамков, който полива царевицата на местността „Боруш“.



На блок-те 150 декара в местността „Дворово“ механизатору Иван Кушев и помощникът му Владимир Кисев от ТКЗС в Поликраище засяват втора култура фасул „Консерва“—2.

ПОЛЯХА 3500 ДЕКАРА

ТКЗС „Георги Димитров“ — с. Карансен има 25 025 декара площи под поливка, от които даревицата заема 3000 декара, захарното цвекло 1050 декара

Водата потече

Благодарение на напояването за няколко години ТКЗС в с. Джулюница утрои средния добив от царевицата.

Тази година царевицата също е много добра. Окопана навреме, за нея вече излезе и нуждата от напояване, като че бъде направена решителна стъпка към високо-производителното напояване. Направени са над 80 съоръжения за свободно водовземане. Осигурен е и немалко нов поливачески инвентар.

Водата потече по поливните бразди. Вистрели струи вече изпочупат в посевите с царевица, захарно цвекло.

Ст. Жеков

Филип Атанасов от Обществена редакция на „Борба“ в с. Карансен

СВЕДЕНИЕ

ТКЗС	Жътва пшеница	Заста втори култури
Поликраище	100	109
Масларево	88	68.6
Карансен	86.6	51.2
Морава	86	71.5
Д. Оряховица	73.5	99
Ресен	71.2	51.8
П. Тръмбеш	64.8	74.4
Алексово	62.6	59
Странджа	57.8	67.4
Гор. Студена	57.6	30.4
Лясковец	56.5	80.8
Обединение	56.1	95.6
Дъсково	53.2	28.7
Драгомирново	52.4	52.6
Павликени	50.4	42.8
Джулюница	49.7	40
Б. Сеновец	49.5	58.7
Овча могила	49.5	37.2
Върбовка	49	80
Д. Линичи	40	82.5
Козлевец	39.3	94.6
Сушица	38.4	53.5
Михалци	36.2	55.5
Страхилово	34.7	72
Б. черква	34.5	85.9
П. кория	31.7	75.8
Ореш	31.6	80
Златарица	31.1	48.5
Кесарево	30.9	33.8
Килифарово	30.7	25.8
Драганово	29.4	22.4
Сухиндол	26.2	28.6
Самоводене	25.5	41.4
Камен	23.5	88.9
Асеново	21.6	33.3
В. Гърново	20.6	38.5
Балван	7.7	54.6
Вуйнови	0.4	—
Берново	0	—
Елена	0	—
Константин	0	—
ДЗС	—	—
Свищов	100	—
Совата	70	100
Лясковец	—	31.2
Всичко за окръга	52.8	75.9

ПО ГРАФИК

В дните пред Празника на железничаря и славната двадесетгодишнина машинистите, техниците и инженерите от Депо-то за електровози — гара Горна Оряховица всеки ден осъществяват показателите, по които са дали обещание. Сега всеки локомотив се предава два часа преди срока на ремонта и е готов да закъни определена влакова композиция. Сведения са до минимум аварийните спирания по пътя и извършват новите ремонти.

Голяма заслуга за това постижение имат механичната бригада по ремонта на бригадир Христо Цветанов и тази по електрическата част с ръководител Петър Чукалов. Помогат им инженерите Йорданов, Джефарова, Николов, които под ръководството на гл. инженер Орманджиев вояват за изправността на всеки електрически локомотив. Доволна е локомотивната бригада на Е-41—31 със старши машинист Димитър Николов. Те отиват на път уверени в работоспособността на своя локомотив. Добре работят и другите бригади.

Целият колектив воюва за звание „Депо за комунистически труд“ и за аления паспорт на трудовата слава. Всички се учат в усвояването на новата тяга. Помогат им и добре обзаведеният технически кабинет, Б.

В новия завод

Едно ново предприятие в нашия окръг набира сили. На главния вход на бившата Машино-тракторна станция в Г. Оряховица отскоро се появи надпис „Завод за микроелектротелфери“.

Електротелферите. Те, може да се каже, са още в технологичната документация на инженерите, в плановете и чертежите, получени преди седмица от базата за техническо развитие. Различните отдели, всеки според специалността си, пристъпиха към работа. Един разработват конструкцията, други — технологичната екипировка, а колектив, под ръководството на инженер Топалов и бригадир Симеон Манев, изработва първите два прототипа за новите електротелфери.

Особено напрегнати са сегашните за бригадите на Ангел Минчев и Георги Пуздрев, които работят усилено по технологичната екипировка. Проявяват усърдие в работата матричарите Боню Иванов и Костадин Илиев, фрезистът Атанас Стойновски, а Петко Петков като ученик само за един месец усвоя работата на шепинг-машината.

Николай БОЖКОВ

от Обществена редакция на „Борба“ в Г. Оряховица

Дневни вести

НАМИРАЩАТА СЕ У НАС делегация на профсъюзите на ГРД посети в В. Гърново. Гостите имаха среща с работещите в Окръжния съвет и в окръжните комитети на профсъюзите, на които се запознаха с успехите на профсъюзната дейност в окръга и разказаха интересни неща за дейността на германските профсъюзи.

Във В. Гърново завърши десетдневен семинар с нештатни дружинни ръководители на ДПО „Септемврийче“ от В. Гърновски, Коларовградски и Търговищки окръзи, организиран от ЦК на ДКМС.

С ГОЛЯМ ИНТЕРЕС жителите на Велико Търново посрещнаха вечерта на модата. В помещението в летния театър дойдоха хиляди граждани. Показани бяха много модели, произведени на трикотажните предприятия „Нада Димич“ — Загреб и „Пролетарий“ — София. Участваха в програмата и солисти от Загребското радио, артисти от столични театри.

Негативът на Алън Грей

КОЛАТА намалява бавно ход. Спирачките изскричат сухо. Вратичката се отваря. Излиза 30-годишен тъмнокос мъж, със също такива очи на бялото си лице въпреки късния час. На рамото му е увиснал фотоапарат — явно хубава марка. Минувачите го поглеждат с любопитство. „Чужденец вероятно“ — мислят си те, усмихнат му се ласкаво. — „Във Велико Търново идват много такива“. И те отминават е мислите си...

Алън Грей, тама се нарича англичанинът, се отправя към ресторант „Балкан“. И откъдето, както от всяко кътче на стария престолен град се открива чудна гледка към реката, към „Света гора“, към „Царевец“.

Англичанинът е отпуска тежко на стола. Уморен е. Колата му вече дни наред кръстосва тази мъничка южна страна: в Пловдив, в Варна, в Русе. Невероятно! Там, в Уелс не знае как почти нищо за България.

Приятелите на Алън Грей, обикновен работник от едно голямо предприятие за платове, се чудеха на желанието му, по време на отпуската си да бъде именно в България. Някой му подкараше: „Кой знае какви дивации живеят там! Нищо чудно да те азгелат на бюфект“.

Сега Алън Грей седи в ресторанта и мисли, че вероятно неговият спатародник се е шегувал, когато е говорил така. Колко хубаво е, че посети и този град! Англичанинът го нарича в ума си ту „Велико Търново“, ту „Търново“.

Алън Грей вдига фотоапарата. Една последна снимка на част от посетителите в ресторанта и отсрещните блонна хълмове.

А хората, които ще останат щастливи лица на негатива, дори не подозират, че англичанинът Алън Грей ги чисти в родната и като доказателство за една културна, шегувал, когато е говорил така. Колко хубаво е, че посети и този град! Англичанинът го нарича в ума си ту „Велико Търново“, ту „Търново“.

К. РАСОЛКОВА

През седмицата — от 7 до 14 юли, във Велико Търново са гостували 898 чужди гости. От тях 364 съветски туристи, 104 французи, 120 поляци, 74 чехи, 50 души от САЩ и много други.

Освен това много чуждестранни гости са разгледали града без да нощуват в хотелите на „Балкантурист“.



ДАРОВЕ НА СВОБОДАТА

Първата радост

Тя идва така неочаквано. А оттогава са минали много години. Много неща са потънали в пепелта на забравата. Но това, което става през 1934 година, се помни.

Било е през пролетта. Сбродили хората пари. Подпомогнали и читалището. Така дошла първата радост в Обединение. Вечер пред читалището се събирало цялото село. Било като на сбор. Всеки искал да види тази „кутия“, която така чудно лее.

Първият радиоприемник в Обединение. Хората са го пазели като светиня, благовелили пред

динение.

Тези, които преди тридесет години се събирали вечер около читалището, удивляваха се на „чудната кутия“, сега вече в домовете си имат къде похубави радиоприемници.

С всеки изминал ден нараства броят и на телевизорите. Сега те са 38.

Радиоприемници, телевизори! А някога тези хора със завист гледаха на ония, които можеха да си купят грамофон. Сега никой на никого не завижда. И няма защо. Та кой не може да има в своя дом това, което пожелае, което и съседът му си е купил. Затова всеки гледа да се обзаведе комфортно, да има всичко в своя дом.

Знамето

То е дало силата, мъжеството на колко поколения! Най-смелите са загивали, а то, знамето, все така се е веело, призовавало е напред, водило е на бой. Нашето трудово червено знаме, станало символ на мъжество, твърдост, героизъм.

Бидях го в стана на тракторната бригада на Стефан Бенов в Обединение. Обрушено от вятъра, избеляло от слънцето. Но то призовава, води напред. И сега го носят най-достоините, най-смелите. То е пак бойна тръба, силотжава, води на бой за по-свободни, по-щастливи утрешен ден.

От времето, когато Александър Петков, Иван Димов, Иван Кожухаров, Асен Попов и други смели мъже от Обединение и Иванча са понесли здраво в ръцете си червения флаг, са изминали много, много години. Години на борба, години на съзряване.

И в героичната 1923 година най-храбрите са се наредили под него. И са вървели напред. Нищо, че врагът е бил жестоко, подъл. Знамето, червеното знаме, никога не се е прекланяло. Не го изпусна и Кънчо Кънчев, загинал през 1944 година.

И вижте сега, само двадесет години са изминали, а какви големи промени са настъпили навред! Та това ли е старото село, с потъналите в пепел криви улици, с ниските изгърбени къщи. Не, няма я вече немощта! Погледнете, между зелените клонове на дърветата се гущат покривите на домовете. И то какви домове — нови, масивни — палати. В такива в миналото не са живеели и най-заможните.

А хората? Те пак са същите. Тези трудолюбиви селянци, които някога с поуканите си ръце чопиха парчето земя. По цял ден гръб не изправяха и все няма, няма. Беднотията бе сгребвала здраво. Работеха ден и нощ, почивка не знаеха. И накрая получаваша толкова, колкото да преживеят.

А колко бяха семействата, като това на Димитър Митев Маринов, които нямаша нищо, работеха по чужди къщи?

Затова, когато над Обединение свободно се развляче червеното знаме радостта нямаше граници. Край на беднотията. Личуваша всички. Бе първият ден на Свободата.

Вижте ги сега тях — бившите бедняци! И сега работят, но вече знаят защо. И друго, изменили са се, съвършено друг е станал животът им!

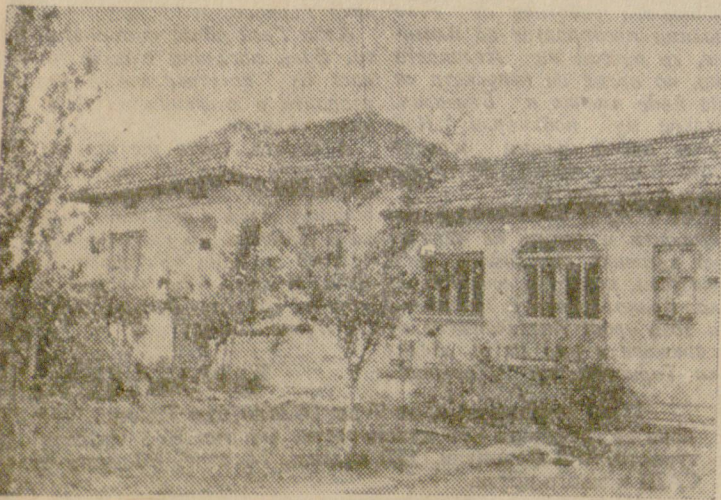
Това дарове им донесе Свободата.

Селски вечери

Н ОЛКО ПРИЯТНО е да поседнеш вечер на малките, скроени надвнатри пейчици пред новия ресторант в селото, да се веселаш в разговорите на мъжете.

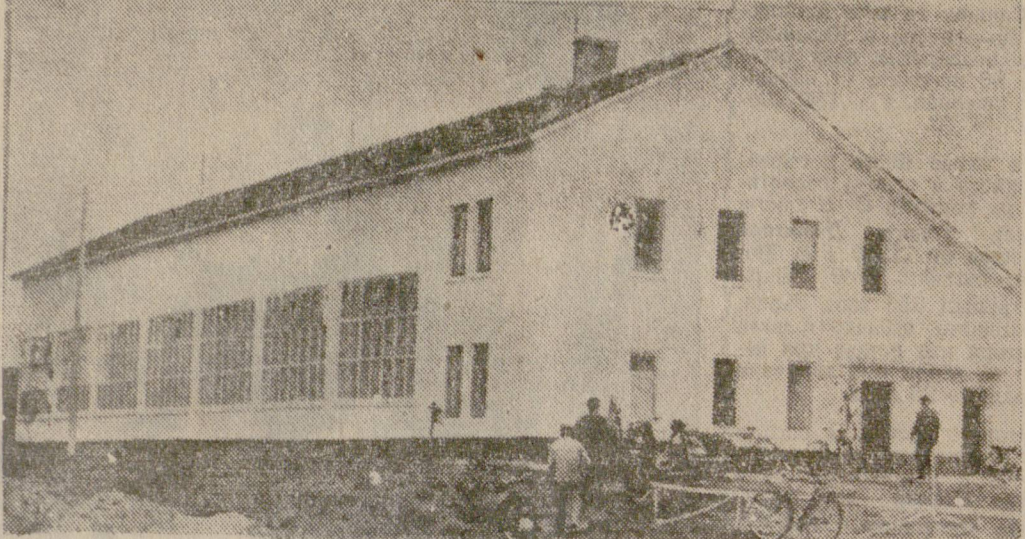
За момент си спомниш миналото. Някога тук е било пак шосе. По това време са се връщали уморени от работа селяните. Човешкият говор се е заглушавал от скрибуцането на волските коли. Каруци една след друга са се надпрепускавали. Прах на облаци се е вдигнал и после бавно се е стелел на покривите, по дърветата — навред.

Свършено друга е картината през тази вечер. Човешка реч почти не се чува — тя се губи в моторната песен на машините. По шосето една след друга профучават коли, камиони, мотори. И сякаш, за да напомни старото, ще изпозорна някой каруца.



В такъв хубав дом живее днес семейството на Димитър Митев Маринов.

ОБЩИНА ОБЕДИНЕНИЕ



Техническата работилница е една от най-хубавите сгради в стопанския двор.

Захвърлиха сърповете

РАЗГОВАРЯМЕ с бай Йордан Христов в стопанския двор в Мекшиц. (Двете някогашни отделни села са обединени отдавна, но все още може би, за по-удобно и сега ги делят на махали — Тенча и Мекшиц.) Няма сега много свободно време бай Йордан. Бригадир е на строителна бригада и всеки го дърпа за нещо.

— Хей там, — сочи той, — бе първият ни обор. Основавме стопанството през 1949 година. Започнахме, гдето се казва, с голи ръце.

Годината била неурожайна. Нямамо и къде да се подслонят овцете. Но първите релети на кооперативния строй не се смутили. През зимата, когато ръцете вночявали от студа, те работили. Така направили първия овчарник.

А що радост е била, когато през пролетта е влязъл първият камион! Какво че бил немски, трофей? Нали сега те са неговии стопани?

Тези били първите години. Машините малко, хората не достигащи.

— Говорехме им, че няма да бъде далеч и машините ще дойдат, напълно ще ги отменят, но кой ти вярва. Чува, че в Градина на блока жъне комбайн и се юрната да го гледат.

Не е изминало много време оттогава. Какво са 10-12 години. А какви големи промени настъпват сега в живота на кооператорите! Бай Йордан трябва да бори на пръсти, за да каже колко овчарника има в стопанския двор. Сега той прилича вече на промишлен квартал. Какво ли няма тук?

— Ето там, — показва бригадирът към една просторна остъклена сграда — е нашата техническа работилница. Малко села могат да се похвалят с такава. Всичко можем да си направим в нея.

А под новия голям хангар има място и за деветте комбайна, и за много други машини. И никой не им се чуди сега.

Време!

На другия край на селото е станът на тракторната бригада на Стефан Бенов. Колкото и пъти да дойда тук, над стана се все едно малко, червено знаменце. С бели букви на него е написано: „Бригада-първенец“. В статия са окачени грамоти от Окръжния народен съвет — на бригадата на Тодор Колев. Той постави началото на комплексната механизация в селото. Миналата година от 1000 декара получи по 430 килограма царевича. А човешка ръка не бутна нищо в неговия блок. Работи сам. И пак царевичата му бе най-чиста от плевели, най-хубава в стопанството.

Вървете и сега на „Нерезликия“, на „Второ поле“. Отдалеч се тъмнее богатството на Первизиц (така наричат в Обединение Тодор Колев). Сега по неговия път в селото вървят и други — Йордан Николов, Петко Колев, Рашко Тодоров, Атанас

Методиев. Всички те, с помощниците си, обработват 6930 декара царевича и слънчоглед.

Кооператорите преди няколко години не смогваха да окопат огромните блокове с царевича. Сега машините и тук напълно ги замениха. Минават сега хората край зелените морета — любуват се — няма сърпиче плевел.

А тракторният бригадир Стефан Бенов вече се хвали, че почвите, където през следващата година ще се сее царевича, са вече определени. Повече внимание ще се обърне на предвзрителната подготовка. От него научих, че за в бъдеще Тодор

Колев и Йордан Николов ще обработват по 1500 декара.

— А може и да бъдат повече — 1600, 1700 — така ги пиши — няма да сбърнаме.

Над 1500 декара ще се обработват само от един механизатор. Ако това бяхте казали в онези години на кооператорите, когато те с мотиката не смогваха с всичко — щяха да ви се присмеят. Кой щеше да ви повярва. Сега никой не се учудва. Кооператорите все по-рядко улавят мотиката. Преди година-две те захвърлиха на тавана сърповете и паламарките. Изглежда вече идва ред и на мотиката.

ПРОТЕГНАТАТА БРАТСКА РЪКА

КАКВО ЛИ НЕ МОГАТ човешките ръце. Тодор Колев миналата година обработва 1000 декара. Догодина ще бъдат 1600—1700 декара! И няма предел за човешкия устрем.

Не бе много отдавна, когато Тодор се завърна от Съветския съюз. Щастие бе за него, голямо щастие, че работи известно време при знатния механик

затвор В. Я. Первизиц.

Колко ползотворна се оказа за него тази дружба! Много неща научи той от него. И сега между двамата се заражда прекрасна дружба.

Наскоро Тодор получи отговор на свое писмо. Как го очакваше! Та това бе писмо от Первизиц! Кратко бе, но стопил душата на младия човек:

„Скъпи приятели! Много ти благодаря за топлото писмо. Много се радвам, че вие сте отгледали 1000 декара царевича без прилагане на речен труд.

Искам да споделя с Вас и успехите на нашето зено.

През 1964 година нашето зено, в състав от четири механизатори, обработва 900 хектара царевича. От нея 550 хектара за зрно. Сега отива към края.

В деня на победата — Девети май — природата ни зарадва с проливен дъжд. След дъглата суша и изведнаж чудесен дъжд. Беше двоен празник.

Скъпи Тодор, през есента, когато приберем реколтата, ще ти съобща за резултата. Но това не значи, че нашата преписка се отлага до есента. Чакаме Вашите писма, въпроси, искам да узнам повече за Вашия живот и работа.

С уважение:

В. ПЕРВИЦИЦ“

Няколко реда само, — а кол-ват. И благодарност за протегнатата братска ръка.



В центъра на селото летният кинотеатър



При неотдавнашното си посещение в окръга членът на Политбюро и зам.-председател на Министерския съвет Живко Живков гостува на кооператорите и механизаторите в с. Обединение. НА СНИМКАТА: Другарят Живков разговаря със знатния механизатор Тодор Колев.

ЛЮБОВТА СЕ ВЪЗНАГРАЖДАВА

Е ДВА ЛИ ИМА друга селска община в окръга с толкова много орденосици. Само в Обединение те са над 200! Похвална е инициативата на Общинския партийен комитет за създаване на почетна книга на кооперативното стопанство и за вписване на имената на орденосиците в нея. Те са достойни за това.

Орденосици! Те са златният фонд на общината, на окръга. На почит и уважение са. Но представяме ли си ние с колко труд, с какъв пот са извоювали тези високи правителствени отличия.

Днес много от тези хора са пак на полето. Годините са натезали на плещите им. Но работят със същата всеотдайност, както и преди. Те са тихи, скромни. За себе си не казват нищо.

Делото, което са извършили тези обикновени хора, е голямо. И те напълно заслужават почитта, доверието, което им се оказва. Само свободни хора, които знаят, че работят за благото на народа си, могат с такава любов да се отнасят към труда.

Един от тези скромни, тихи труженици е и Георги Александров. Пет години вече работи в свинефермата. Попитах го — не му ли тежи. Отговори кратко: „Всяка работа, която се върши без сърце, е трудна“.

Стара народна поговорка. Но така ми бе приятно да я чуя от него. Само човек със сърце като бай Георги може да работи така.

— Ето, тук ще бъде казанът, по тази тръба ще тече храната — говори за бъдещата механизация на свинефермата Георги Александров.

Ще се премахне и тук тежният труд.

Тодора Петрова работи в птицефермата в Иванча от две години само, а погледнете обещанието й: „да постигна най-висока производителност в окръга“. Ще успее ли? Тя сега мъчи. Но, когато попълва Графика за всеки ден, хубава, приятна усмивка заиграва по лицето й. За шест месеца е събрала 395 000 яйца. А срещу обещанието й стои цифрата за годината — 605 000.

Влезте ли в статията и ще останете възхитени — изрядна чистота! А в библиотеката книги по птицевъдство. Те са наредени тук не за украса. Не!

Любовта към труда направи Йордан Тодоров Николов член на Съвета по цветарство в България. В своя прочут, не само в окръга, цветарник той залага опити, доказва ги. Обикновеният кооператор стои вече редом с научния работник! Какво може да направи свободният чо

век наистина!

В цялото село сега има плати, красиво написани обещания на кооператорите. Чувстват се по всяко приближаване на се светла годишнина. За ней се готвят кооператорите. Искат да я срещнат достойно, с открито чело.

Радват ги посевите. Те са сигурни — обещаното ще изпълнят.

Всеки ден от фермите на стопанството излиза по 4500 литра мляко. За пет месеца през миналата година е надоеено 157 тона мляко. А за същия период на тази година — 412 тона!

Близко 500 кооператори участвуват в движението за комунистически труд. В борбата за по-богат урожай те са в първите редици. И не ще позволят да падне петно върху името на кооператива. Обещанието си те ще изпълнят.

Всичко зависи от човека

ТОВА НЕ Е предишното село. Който е идвал в Иванча преди 5—6 години, ще се увери в това. Хубав площад, градина. Над всичко изпъква търговската сграда. Гордеят се хората и със здравния си дом. Рядко вече ще видите стара къща. Направени са вече 6 километра шосейни пътища, 8 километра асфалтирани улици.

А хората все гледат напред, недоволни от постигнатото.

— Колко бихме направили още, — споделя Атанас Диманов — ако не отделихме средства за читалището!

Така е и в Обединение. И тук търговският дом, здравният дом, фурната-комбинат, новите детски ясли, лятното кино са най-свежият букет на селото.

Тръгнете по главната улица. От единия до другия край на селото тротоари. И тук грижливата човешка ръка е посадила цветя, дръвчета. И неволно възкликваш: „Какво хубаво село! Как се е преобзавило!“

Тръгнете по главната улица. От единия до другия край на селото тротоари. И тук грижливата човешка ръка е посадила цветя, дръвчета. И неволно възкликваш: „Какво хубаво село! Как се е преобзавило!“

В селата на нашата Родина има 76 басейна. Един от тях е в Обединение!

Попитайте когото и да срещнете. И всеки би ви отговорил: „А бе хубаво е всичко, но изоставаме с обществено строителство“.

Колко хубаво е, когато хората гледат напред, не се задоволяват никога с постигнатото!

Годините вървят една след друга. И улисани в работата не виждаме как бързо се мени нашият роден край. Минете само след няколко години през селото! Ще видите такава голяма промяна и ще останете изненадани.

А хората — те с гордост ще ви показват новата модерна читалищна сграда, кооперативния дом, двореца на децата. Радостни, засмени ще бъдат техните очи. Но пак ще са недоволни. И някой отново, може би, ще ви каже: „Изоставаме...“ Защото за човешкия стремеж предели няма.

Те ще имат всичко, каквото пожелаят. Защото така силно желат родният им край да бъде хубав, какъвто само в сънищата са сънували.

Те ще имат всичко, защото тяхно е бъдещето.

